నలుగురితోపాటు...

ఆయాసపడుతూ లోపలికి వచ్చాడు ఆనందరావు "కాసిని చల్లటి మంచినీళ్లు పట్రా!"

"ఇదిగో తీసుకోండి ఇవ్వాళ ఎండ మరీ ఎక్కువగా ఉంది. కచ్చితంగా ఏ నలభైమూడో ఉంటుంది. చెప్పడం మరిచాను – శ్రీనివాసరావుగారు, భార్య వచ్చారు."

"ఏమిటి విశేషం?"

"వాళ్ళమ్మాయి పెళ్ళిట."

కొరబోయింది ఆనందరావుకి. "ఎప్పుడు?" వచ్చేనెల్లో ఏమో అని చిన్న ఆశ.

"రేపు ఇరవై నాలుగున, ఆదివారం."

"హతోస్మి!.. ఎక్కడ?" దగ్గర్లో ఏమో అని మరో ఆశ.

"వాళ్ళింటిదగ్గరే"

"చచ్చాం. అయితే, ఊరిబయటే అన్నమాట" నీరసం వచ్చేసింది.

"ఇది మరీ బాగుంది. ఇంటిదగ్గరైతే వాళ్లకి సులువు కదూ!"

"అవుననుకో. కానీ, మనకు ఆటోలకి తడిసి మోపెడవుతుంది.

"ఏం చేస్తాం మరి? బస్సులు దొరికీ దొరకకా! ఒకవేళ దొరికినా ఆ రష్‌లో గొలుసు కాస్తా ఏ దొంగవెధవో నైవేద్యం పెట్టేశాడంటే తిక్క వదిలిపోతుంది."

"పోనీ గొలుసు వేసుకోకపోతే ఏం?" ఆనందరావు నిజమైన ఆశాజీవి.

"ఇంకా నయం. పెళ్ళికెళ్తూ బోసి మెడతో ఎలా వెళ్తాను?వంకీలూ, వడ్డాణాలకి ఎలాగూ కాలం చెల్లిపోయింది. ఇక గొలుసైనా లేకుండా ఎట్లా?"

"ఇంతకీ పెళ్ళికూతురికి ఏం ఇవ్వాలి?" మాట మార్చాడు.

"మీరే చెప్పండి."

"చీర కొనిద్దామా?"

"చీర అంటే మాటలా. అలాటివేం వద్దుగానీ, కాఫీ తాగి ఆ ట్రంకు పెట్టె దించండి"

"ట్రంకు పెట్టా! అదెందుకు? కొంపతీసి అది చదివిస్తావా ఏమిటి?"

"మరే! అదిస్తేగానీ అక్కడికక్కడే మనకు తిరిగి చదివించరు" వాతావరణం తేలిక అయింది. కాఫీ గొంతులోకి జారింది. ట్రంకు పెట్టె కిందికి దిగింది. అందులో కొత్త స్టీలు సామాన్లూ, చాలని జాకెట్టు గుడ్డలూ ఉన్నాయి. అటూ ఇటూ వెతికి ఒక స్టీలు బేసిను తీసింది.

"ఇదుగో ఇది ఎలా ఉంది?"

"స్టీలు బేసినా? బాగుండదేమో? పోనీ ఓ అర్ధ నూటపదహార్లు చదివిస్తే..."

"మిమ్మల్ని అడగడం నాదీ బుద్ధి తక్కువ. ఇంట్లో ఇంత సామానుంచుకుని మళ్ళీ డబ్బులివ్వడం ఎందుకు? బాగుండడానికి అంతేముంది? అయినా ఆ శ్రీనివాసరావుగారు మనింట్లో గృహప్రవేశానికి ఏం ఘనంగా ఇచ్చాడు! ఓ ప్లాస్టిక్కు డొక్కేగా!"

"ఏవిటి నాన్నా! ఈ సామాను ముందేసుకుని కూర్చున్నారు?" కూతురు అడిగింది.

"ఆదివారం పెళ్ళికెళ్ళాలి. ప్రెజంటేషను సెలక్ట్ చేస్తున్నాం."

"ఆదివారమేగా! దీన్నీ తీసికెళ్దాం ఎలాగూ ఆటోలోనే వెళ్తాం కదా!"

"అబ్బే, నేన్రాను. అమ్మా, నాకు విసుగు. నాకెవ్వరూ పరిచయం లేరు."

"ఇదో రోగం నీకు. పరిచయం లేదు, పరిచయం లేదంటూ ఇంట్లో ఆ టీవీని కావలించుకొని కూర్చుంటే ఎలా పరిచయం అవుతుంది? పద్దెనిమిదేళ్ళు నెత్తికొచ్చాయి. కాస్త నలుగుర్లోకీ వస్తే ఫలానివారికి అమ్మాయి ఉందని నలుగురికీ తెలుస్తుంది. నోర్మూసుకుని బయలుదేరు".

"సరే వస్తాను గానీ, త్వరగా వచ్చెయ్యాలి మరి! మధ్యాహ్నం నుండి మంచి ప్రోగ్రాములున్నాయి".

"నీకు పోగ్రాములున్నా, లేకపోయినా భోజనాలు కాగానే బయల్దేరి వచ్చేస్తాం. ఇంకాసేపువుంటే వాళ్లే గెంటేస్తారు".

"ఎవరో పిలుస్తున్నారు నాన్నా".

"ఎవరూ వీరభద్రరావుగారా! రండి రండి బహుకాల దర్శనం".

"ఆఁ! ఏం చెప్పమంటారు? పక్క పక్క సందులోనేవున్నా కలుసుకోవడం గగనం అయిపోతోంది. ఎలా ఉన్నారు? హౌస్ బిల్డింగ్ లోను శాంక్షన్ అయిందా?"

"ఆఁ నా మొహం అంత తేలిగ్గా అవుతుందా తంటాలు పడుతున్నాను. మీకు శ్రీనివాసరావుగారి పిలుపు వచ్చిందా?"

"మీనాక్షి గతుక్కుమంది, ఏవండీ" కేకేసింది.

"ఆఁ వస్తున్నా! ఇటు చూడు వీరభద్రరావుగారు వచ్చారు. పిలుపు వచ్చింది ఇవ్వాళే వచ్చారుట వెళ్తున్నారా?"

"వెళ్ళక తప్పుతుందా? ఇంతదూరం వచ్చి పిలిచారు".

"అంతేలెండి వెళ్ళకపోతే ఏం బాగుంటుంది? మీరు ఎలా వెళ్తున్నారు?"

"ఏమండీ మిమ్మల్నే. ఓసారిలా వస్తారా?" మళ్ళీ కేకేసింది మీనాక్షి

"ఇదుగో వస్తున్నా. మాట్లాడుతున్నా. ఇంకెలా వెళ్తాం. ? ఆటోయే గతి".

"అదే ముహూర్తానికి మా ఆఫీసర్ ఇంట్లో పెళ్ళి. నేనటు వెళ్ళాలి. మా ఆవిడను మీతో పంపిస్తాను".

"మా అమ్మాయికూడా వస్తోంది మాతో మేమే ముగ్గురం ఉన్నాం".

"భలేవారే. సర్దుకొని వెళ్తే ఆరుగురు వెళ్ళచ్చు. అదీగాక ఖర్చు కూడా కలిసి వస్తుంది. ఎనిమిదింటికల్లా రమ్మంటాను మీ ఇంటికి వస్తాను మరి" నిశ్చింతగా వెళ్ళిపోయాడు వీరభద్రరావు.

"ఏమిటి పిల్చావు?" లోపలికి వెళ్ళాడు ఆనందరావు. "నా తలకాయ. అప్పుడనగా పిలిస్తే ఇప్పుడొచ్చి ఏమిటి అని అడిగితే ఏం చెప్పను? ఆ వీరభద్రరావు రానూ వచ్చాడు. వీరభద్రమ్మను మనకు అంటగట్టి వెళ్ళనూ వెళ్ళాడు. ఆయినా నాకు తెలీక అడుగుతాను, ఆటోలో వెళ్తున్నాం అని దండోరా వెయ్యకపోతే ఏం?"

"వెర్రి మొహమా! నేనంత తెలివితక్కువాడినా?ఆవిడ వస్తే ఖర్చులో సగం తగ్గుతుంది. ఈ లెక్కన వీరభద్రమ్మే కాదు. ఇంకా లక్ష్మీనారాయణమ్మ వచ్చినా వెంటబెట్టుకు వెళ్ళవచ్చు కాకపోతే కాస్త ఇరుకవుతుంది."

"హమ్మయ్య ఆ మాట చెప్పరేం. ఇరుకైతే అయింది సూక్ష్మంలో తేలిపోతాం!"

"ఇరుక్కుని అంతదూరం నేను రానమ్మా. నేను నా ఫ్రెండ్స్‌తో సినిమాకు పోతాను" కూతురు అభ్యంతరం.

"ఇదొహ జబ్బు నీకు! ఏదో ఏడు."

....

"కామాక్షీ" నీరసంగా వచ్చాడు శ్రీనివాసరావు.

"వచ్చేరా! ఇదుగో కాసింత మజ్జిగ తాగండి."

"అవును ఎండపేల్చేస్తుంది!" అన్నాడు.

"ఏదో ఈ నాల్రోజులూ ఇలాగే ఉంటేనే మనకు సుఖం. ఎండైతే భరించగలం గానీ వర్షం పడితే అధోగతే. మీ ఆఫీసు వాళ్ళందరికీ శుభలేఖలు ఇచ్చేశారా?"

"ఆఁ! ఇక పిలుపుల పని పూర్తయినట్లే."

"ఏం పిలుపులో ఏం పాడో వారం రోజులు పట్టింది. పిలిచే సరికే శక్తి అంతా హరించుకుపోయింది. ఇక పెళ్ళి ఎలా చేసి బయట పడతామో. ఒక పట్టాన తెమిల్తేనా! హనుమంతుడి తోకలాగా లిస్టు తరిగితేనా! అయిదువందల మంది మనవైపు, పెళ్ళివారో వందమంది అనుకున్నాం, ఇప్పుడు చూస్తే మన వాళ్ళే ఏడొందలు దాటేట్లు ఉన్నారు. ఊర్నిండా బంధువులూ, స్నేహితులూ."

"సరే మరేం ఏం చేస్తాం? ఎన్నో ఏళ్లుగా ఇక్కడ పాతుకుపోయినవాళ్ళం... అందరూ తెలిసినవాళ్ళే... ఎవర్ని పిలిచి ఎవర్ని మానుకుంటాం. అయినా, శుభమా అని శుభకార్యం చేస్తూ బాధపడకూడదు. అంతమంది వచ్చి అక్షింతలు జల్లి ఆశీర్వదించి వెళ్తే అదెంత శుభం. ఇంతకీ శంకర్రావు వచ్చాడా?"

మాటలోనే వచ్చాడు శంకర్రావు. "ఏమిటి మహానుభావా, కాయా? పండా?"

"కాయను కుంటే కాయ పండనుకుంటే పండు."

"అదేవిటా డొంకతిరుగుడు?"

"ఏం కాదులే. మా అమ్మాయి పెళ్ళినాటికీ ఇప్పటికీ రేట్లు బాగా పెరిగాయిటా. ఆ రేట్లకి చెయ్యలేనన్నాడు. విస్తరికి ముప్ఫై తగ్గదుట. బఫే అయితే ప్లేటుకి పాతిక లెక్కన ఇస్తానన్నాడు."

"అది ముందు నుంచీ చెప్తున్న రేటే. నీ రాయబారం పని చెయ్యలేదన్నమాట." నవ్వేడు శ్రీనివాసరావు.

"అన్నమాటే ఏం చేద్దాం పెళ్ళిళ్ళ సీజను. యమగిరాకీగా ఉంది."

"బఫే పెట్టేద్దామా పోనీ!" కామాక్షి సలహా ఇచ్చింది.

"ఆ మాట నేను ముందరే చెప్పాను. ఎందుకొచ్చిన జంజాటం. వడ్డన అంటే మాటలా? బల్లలూ, కుర్చీలూ, తెల్లకాయితం రీళ్ళకు అదో అదనపు ఆవదం. లక్షణంగా బఫే పెడితే ఎవరి ఇష్టం వచ్చినప్పుడు వాళ్ళు తిని పోతారు" శంకరం వంతపాడాడు.

"ఏవండీ! మనిషికి అయిదు రూపాయిలు తగ్గితే ఏడొందల మందిమీద ఎంత కలిసివస్తుంది. ఆ డబ్బుంటే ఏ మేళగాళ్లకో కలిసిరాదూ!" నచ్చచెప్పచూసింది కామాక్షి ఆశగా.

"సరే అలాగే కానివ్వండి. అయిదువందల మందికి బఫే, రెండొందల యాభైమందికి వడ్డన అని చెప్దాం" అంగీకరించాడు శ్రీనివాసరావు.

"పద! వెళ్ళి అడ్వాన్స్ ఇచ్చి వద్దాం."

"అలాగే షామియానా వాళ్ళ దగ్గరికి కూడా వెళ్ళిరండి. ఇంకా నీళ్ళ డ్రమ్ము కావాలని చెప్పండి. ఎండాకాలం ఎన్ని మంచినీళ్లైనా చాలవు".

ఆదివారం 24వ తారీఖు ఉదయం.

"ఏమిటో ఏడున్నరైనా కాలేదు. అప్పుడే వేడి భరించలేకుండా ఉన్నాం. అంతదూరం వెళ్ళొచ్చేసరికి హూనం అయిపోతాం. వైశాఖమాసంలోగానీ పెళ్ళిళ్ళు పెట్టుకోరు. హాయిగా ఏ మాఘమాసంలోనో అయితే అందరి ప్రాణాలకూ హాయి. ఈ పట్టుచీరతో ప్రాణం పైకెగిరిపోతోంది. వచ్చే పెళ్ళిళ్ళ సీజనుకైనా మంచి గద్వాల చీర కొనుక్కోవాలి" అపసోపాలు పడిపోతోంది మీనాక్షి.

"అమ్మాయ్! ఆ ప్రజంటేషన్‌ను ఒక బేగులో వేసి ఇవ్వవే."

"ఇదుగో నాన్నా, మరి నాకు సినిమాకు డబ్బులో."

"ఎంతకావాలమ్మా!"

"యాభై చాలు".

"ఏం చేస్తున్నారు తండ్రీకూతుళ్ళు! మీరు తయారయ్యారా! ఏదీవిడ? ఒక పట్టాన ఊడిపడదు. నువ్వెళ్ళి చూసిరావే!"

"అదుగో, ఆవిడ వస్తోంది." చెప్పింది కూతురు.

"అమ్మయ్య బతికించింది. రండి రండి"

"ఏం వదినగారూ బాగున్నారా! రెడీయేనా!"

"ఆ అరగంట నుంచీ చూస్తున్నాం మీ కోసం. అత్తయ్యగారికి మంచినీళ్ళు ఇవ్వవే. మీరెళ్ళి ఆటో తీసుకురండీ.

ఆడవాళ్ళిద్దరూ కబుర్లలో పడ్డారు.

"మొత్తానికి శ్రీనివాసరావు తేలిగ్గానే బయటపడ్డాడు."

"ఆఁ! మంచి సంబంధమే చెప్పులరక్కుండా దొరికింది."

"కట్నం ఎంతట?"

"ఏమో మరి! మహా గుట్టు మనుషులు."

"అమ్మా ఆటో వచ్చింది."

"పదండి. తాళాలు జాగర్తగా వేసి సినిమాకెళ్ళు."

ఆటో బయలుదేరింది.

"మీటరు వెయ్యడేం?" మీనాక్షి.

"మీటరు కాదు. వంద రూపాయలు." ఆనందరావు చెప్పాడు.

"అయ్యో అదేం అన్యాయం?"

"ఆదివారంట."

"అయితే మాత్రం. బొత్తిగా పట్టపగ్గాలు లేకుండా ఉన్నాయి ఆటోవాళ్ళకు."

"ఉష్ ఊరుకో కోపం వచ్చి రిపేరు వంకన ఊరి బయట దించేస్తే చచ్చిపోతాం."

"ఏవిటయ్యా ఇక్కడ ఆపేవు" ఆటో ఆగింది.

"గొంతెండిపోతోంది సారూ. కూల్‌డ్రింక్ తాగొస్తా.

"నాకూ గొంతెండిపోతుంది. మేమిద్దరమే అయితే అదోరకం. వెంట ఈవిడ ఒకర్తె. అందరికీ డ్రింక్‌లంటే అదో పాతిక ఆనందరావు స్వగతం.

ఆటో బయలుదేరింది.

"ఇదుగో ఇదే అనుకుంటా!"

"అయ్యో కాదండీ. రేఖా వెడ్స్ సతీష్ అనుంది. శ్రీనివాసరావుగారి కూతురి పేరు శ్రీలక్ష్మి. ఇది కాదు. ముందుకి పోనీ.

"హమ్మయ్యో ఇదుగో! మొత్తానికి వేల్టికి చేరాం!"

జనం జనసముద్రం, బాండు హోరు.

"ఏవండీ కాసిని మంచినీళ్ళిప్పిస్తారా!"

"నేనూ పెళ్ళికొచ్చిన వాడినేనండీ!"

"ఓ సారీ! ఏమనుకోకండి!"

"రండి రండి అక్కడ కుర్చీ ఖాళీగా ఉంది కూర్చోండి".

"థాంక్స్. కాసిని మంచినీళ్ళు ఇప్పిస్తారా?"

"మంచి నీళ్ళా అక్కడ ఎంట్రెన్స్ దగ్గర రసనా ఇస్తున్నారు. తీసుకోలేదా!"

"అరే, నేను చూడలేదే".

"వెళ్ళొస్తారా!"

"వెళ్తే మరి సీటు పోతుందేమో".

"సరేలెండి".

"ఆ పంచె కట్టుకున్నాయనే శ్రీనివాసరావు వియ్యంకుడు.

"ఆహాఁ! కొడుకు పెళ్ళి చేస్తున్నా గుండు పిక్కలా బాగానే ఉన్నాడు."

"ఇంకా రిటైరు అవలేదుట. మంచి వాళ్ళు. ఇద్దరు కొడుకులట. ఈ పెళ్ళికొడుకు పెద్దవాడు."

"రెండో వాడేం చేస్తున్నాడో."

"బి.హెచ్.ఇ.యల్.లోనో, మిధానీలోనో అన్నారు. గుర్తు లేదు.

"వాళ్ళదేగోత్రం!"

"ఏమోనండీ మరి. శ్రీనివాసరావుని అడగాలి."

"బాబ్బాబు కాస్త సీటు చూస్తూ ఉండండి. అలా వెళ్ళి కన్యాదాతని పలకరించి వస్తాను."

"ఈయన ఆత్రం మండిపోనూ. చూడబోతే ఇప్పుడే మాట్లాడి, ఇక్కడే పెళ్ళి చేసేలా ఉన్నాడే!"

"ఆడపిల్ల తండ్రి కదా! ఆరాటం సహజమే!"

"మేళాలు జోరుగా వాయిస్తున్నారు. ముహూర్తమా?"

"కాదనుకుంటాను. కన్యాదానం కావచ్చు."

"మండపం మీద మరీ దడి కట్టేశారు."

"ఇరువైపుల వాళ్ళూ వీడియో తీయిస్తున్నారట. వాళ్ళకు తోడు స్టిల్ ఫోటోగ్రాఫర్లు బంధువుల కెమేరాలు. అంతా కలిసి దజనుమందికి పైగా చేరారు. ఇంకేం కనిపిస్తుంది?"

"అదుగో అక్షింతలు పంచుతున్నారు. ముహూర్తం సమీపిస్తున్నదన్నమాట."

"మొత్తానికి శ్రీనివాసరావు గట్టివాడే. సరిగ్గా ముహూర్తానికే బెల్లం, జీలకర్ర పెట్టించాడు. మొన్న ఓ పెళ్ళిలో ముహూర్తం వేళ్టికి పీటల మీదికి పెళ్ళికూతురు రానేలేదు. బ్యూటీ పార్లర్‌లో ఆలస్యం అయిందిట."

"అక్షింతలు వేసొద్దాం రండి!"

"ఈ తొక్కిడిలో ఎక్కడికి వెళతాంలెద్దురూ. మా ఆవిడ వెళుతుంది లెండి."

"అంతేనంటారా! సరే భోజనానికి పోదాం పదండి. కాసేపు ఆగితే దొమ్మీ ప్రారంభం అవుతుంది."

"ఆ మాటా నిజమే. పదండి."

భోజనాలయ్యాయి. కన్యాదాతని పలకరించాడు ఆనందరావు.

"శ్రీనివాసరావుగారూ!"

"ఓ ఆనందరావుగారా! ఇప్పుడా రావడం?"

చాలా సేపైంది వచ్చి, మొత్తానికి పెళ్ళి దర్జాగా చేసేశారు.

"ఆఁ! ఏదో భగవంతుడి దయ. మీ అందరి సహకారం. భోజనం చేశారా?"

"చేశాం."

"ప్రసాదరావుగారూ, మా ఆవిడెక్కడైనా కనిపించిందా?"

"లేదానందరావుగారూ నేనూ మా ఆవిడ కోసం వెతుకుతున్నాను."

"అబ్బ ఎక్కడికి పోయారండీ. వెతకలేక విసుగొచ్చింది."

"ఏడిసినట్లుంది. నేను నీ కోసం వెతుకుతున్నాను. అన్నం తిన్నావా? వెళ్దామా?"

"ఆఁ, వెళ్దాం ఈవిడెక్కడుందో ఇదో తలనొప్పి".

"సరే, నువ్వు ఆవిడని వెతుకు నేను ఆటో తీసుకొస్తా." ఆనందరావుకి ఆటో దొరికింది. మీనాక్షికి వీరభద్రమ్మదొరికింది.

"హమ్మయ్య, ఆటో దొరికింది. ఈ ఎండలో ఇంకాసేపు నిలబడితే కళ్ళు తిరిగేవే."

"దొరికింది... కాకపోతే వన్నెండాఫ్"

"వన్నెండాఫా? పట్టపగలు వన్నెండాఫ్ ఏమిటండీ?"

"ఎండ ఎక్కువగా ఉందికదా. అందుకు"

"అయితే మటుకు ఆ ఆటోవాళ్ళ ఆగడం మరీ ఎక్కువైపోతోంది."

"ఉష్ ఊరుకో రానని మొండికేసుకుని కూర్చుంటే కాళ్ళావేళ్ళా పడి ఒప్పించాను."

ఆటో బయలుదేరింది.

"దేవుడా ఇదేం ఎండ బాబోయ్. గాడిపొయ్యి దగ్గర కూర్చున్నట్లుంది. ఏవిటో బ్రహ్మాండంగా పిలుస్తారు. వెళ్తాం. తీరా చూస్తే ఒక ఆదరింపు ఉండదు. పలకరింపూ ఉండదు."

"ఇంకానయం వదినగారూ, ఈ పెళ్ళిలో భోజనమైనా బాగుంది. కొంతమంది తిండి కూడా తిన్నగా పెట్టరు".

"అదీ నిజమేలెండి. కేటరింగ్‌వాడు బాగానే చేశాడు. ముఖ్యంగా కొత్తావకాయ. జిహ్వా లేచి వచ్చింది."

"కొత్తావకాయా? అదెక్కడుంది?" ఆనందరావుకి అప్పుడు నోరూరింది.

"అదేవిటి? గోంగూర పచ్చడి పక్కనే లేదూ?"

"గోంగూర పచ్చడా? అదెక్కడుంది?" నిలువునా నీరయిపోయాడు.

"హారి భగవంతుడా ఏది చూసినా ఎక్కడుంది ఎక్కడుంది అంటారు. అసలు మీరేం తిన్నారు."

"ఏం తింటాను? ఒకటే తొక్కిడి, తోపులాటా. రెండు పూరీలు వేసుకునేసరికి తోశారు. బజ్జీల ప్లేటు దగ్గరికి చేరాను. అవి రెండు వేసుకుంటూ ఉండగానే మళ్ళీ తోశారు. మంచినీళ్ళ దగ్గరికి వచ్చేశాను.

"ఆడవాళ్ళ దగ్గర కూడా తొక్కిడిగానే వుంది... అయినా, కాపీనం కాకపోతే ఇంతమందిని పిల్చినప్పుడు మరో రెండు టేబుల్స్ వేసుకోరూ! అయిస్ క్రీమూ అలాగే ఏడిసింది. డీప్ ఫ్రీజరుకి ఏదో రిపేరుట. కరిగిపోయి చీరంతా పడింది. డ్రైక్లీనింగు కివ్వాలి."

"అయిస్ క్రీము కూడా పెట్టారా?"

"అయితే అదీ తినలేదా! ఈయనతో ఇదో గొడవ వదినగారూ! ఎక్కడికి వెళ్ళినా ఇంతే. ఏదో కాస్త నంజి రానూ,. ఇంటికెళ్ళగానే అన్నం ఉందా? అట్లపిండి ఉందా? అంటూ నా ప్రాణం తియ్యనూ..."

"మా ఆయనా అంతే వదినగారూ! ఆ మాటకొస్తే ఈ మగవాళ్లంతా అంతేనేమో!

"అందరూ ఇట్లా ఎందుకుంటారు? మాధవరావని మా అన్నయ్య వరస మలక్‌పేటలో ఉంటాడు. ఎక్కడికి వెళ్ళినా అన్ని పదార్థాలూ మారు వడ్డించుకొని మరీ తింటాడు."

"మీ మాధవరావన్నయ్య సంగతే చెప్పు. కండబలంతో అభిమన్యుడిలా చొచ్చుకుపోతాడు. అందరికీ అంత తెగువ ఉండొద్దూ."

"అరే, మాటల్లో వచ్చేశామే. మిమ్మల్ని దిగబెట్టి మేం వెళ్తాం వదినగారూ. మీరొచ్చారు చాలా సరదాగా ఉంది. ఇక్కడే ఆపవయ్యా"

"నిజమే వదినగారూ. నాకు చాలా బాగుంది. థాంక్స్ అన్నయ్యగారూ. మీ పుణ్యమా అని సుఖంగా వెళ్ళొచ్చాం. వెళ్ళొస్తా మరి!"

"హయ్యో! హయ్యో, ఇదేవిటండీ డబ్బులివ్వకుండా పోతుందేం?"

"ఏమో మరి".

"ఏమో మరి ఏవిటీ. అలాగే అనుకున్నారుగా."

"ఆయన కచ్చితంగా చెప్పాడు. ఆవిడకి తెలియదేమో!"

"అంత తెలియకుండా ఉంటుందా. ఏం ఇద్దరూ ఒకింట్లో ఉండడం లేదా!"

"కిదర్ జానా సాబ్!" ఆటోడ్రైవర్ అడిగాడు.

"వల్లకాట్లోకి తిన్నగా తీసికెళ్ళు ఇక్కడాపు".

"హమ్మయ్య ఎంతయిందండీ!"

"నూట ఏడు".

"ఓరి దేవుడా. దీని అఘాయిత్యం కూలిపోనూ ఆటోలో టింగు రంగామనివచ్చి థాంక్సు చెప్పి గుండ్రాయిలా దొర్లుకుంటూపోయింది. సగం ఆటో ఆవిడకే సరిపోయింది. ఇరుక్కుని చచ్చాం. అయినా వాళ్ళని అని ఏం లాభం? ఆయన పెళ్ళాన్ని పంపిస్తానని చెప్పినప్పుడే మీరు స్పష్టంగా చెప్పి ఉండాల్సింది."

"చాల్లే ఊరుకో ప్రతీదానికి నేనొకడిని దొరుకుతాను. సాధించడానికి వాళ్ళని చూసి నేర్చుకోండి. వీళ్ళని చూసి నేర్చుకోండి అంటూ నన్ను పీక్కుతింటావు. ఆవిడని చూసి నువ్వూ నేర్చుకో. నామీద దాష్టీకం చలాయించే బదులు ఆవిడ వెళ్ళి పోతుంటే దొరకపుచ్చుకుని డబ్బులడగకపోయావా?"

ఠక్కున నోరు మూసేసుకుంది మీనాక్షి. ఇంట్లోకి వెళ్ళి చల్లటి నీళ్ళు తాగి ఫేనువేసుకుని పడుకున్నాడు ఆనందరావు. కడుపులో ఆకలి, ఎండకి శోష. ఈ నెలలో ఇప్పటికి ఆరో శుభకార్యం. వెళ్ళిన ప్రతిసారీ సగటున నూటయాభై చొప్పున ఖర్చు వెయ్యిపైగా అయింది ఈ నెల్లో. "ఇక ఈ పెళ్ళిళ్ళకు వెళ్ళే పద్ధతి మానేద్దాం. మనవల్ల కాదు. ఫోన్ చేసి రాలేమని చెప్పేద్దాం." అని "ఎప్పటికప్పుడు ఇలా అనుకుంటూనే ఉన్నాం. వెళ్తూనే ఉన్నాం."

"ప్చ్, ఏమిటో!"

ఉస్సురంటూ కూలబడ్డాడు శ్రీనివాసరావు.

"సెటిల్ చేశారా?"

"ఆ౦ అయింది. తల ప్రాణం తోకకి వచ్చింది. ఆరువందల ప్లేట్లు. రెండొందల డెబ్భై అయిదు విస్తళ్ళకి లెక్క గట్టి ఇచ్చాను. వాడి లెక్క ప్రకారం ఇంకా ఎక్కువ పడింది."

"ఇదెక్కడి అన్యాయం. పిలిచినదానికంటే ఎక్కువమంది అవుతారా ఎక్కడైనా?"

"ఏమో మరి. ప్లేట్ల లెక్క, ఆకుల లెక్క మనవాళ్ళే చూసుకున్నారు. బయట వాళ్ళు కూడావచ్చారేమో!" ఆ హడావిడిలో ఎవరు ఎవరో ఎలా తెలుస్తుంది."

"అదీ నిజమే. అక్కడే ఏమైనా అంటే గొడవ అయిపోదూ. ఎవరికైనా కోపాలొస్తే."

"అవును. ఎతెత్తి కాలు ఎంగిలాకులో వేసినట్లు. పోయిపోయి ఏ పెళ్ళికొడుకు స్నేహితుడినో పట్టుకుంటే ఆభాసు అయిపోతుంది. పోన్లే, ఏదో పెళ్ళి చేసేశాం. మంచి ఇంట్లో అమ్మాయిని పడేశాం. జన్మధన్యం. వియ్యాలవారు చాలా మంచివాళ్ళు ఒకమాట అన్లేదు."

"ఆలోపం లేకుండా మనవాళ్ళు మాటలన్నారుగా. ఒకటే నీలుగులు, ఒకటే అలకలు. పనిచెప్తే చెప్పారని, చెప్పకపోతే పెత్తనం మాకివ్వకుండా అంతా మీరే చేసుకున్నారని రభస. వీళ్ళ గొడవలతో తలకాయ పట్టిపోయింది."

"మరి ఏమనుకున్నావు సమయం కనిపెట్టి నీలిగితే కదా వాళ్ల గొప్పతనం తెలిసేది. శుభకార్యం చేస్తున్నవాళ్ళం మనం. అవసరం మనది. మనమే సర్దుకుపోవాలి. వసుదేవుడంతటివాడికే తప్పలేదు మనమో లెక్కా?"

"చుట్టాలకే కాదు. పెళ్ళికొచ్చినవాళ్ళకీ కోపాలొచ్చాయిట. పలకరించి, ఆదరించి మర్యాద చెయ్యలేదని అన్నారుట. ఎట్లా పలకరిస్తాను? మనం పీటలమీద కూర్చునేసరికి వాళ్ళెవరూ రాలేదు. పెళ్ళి మధ్యలో కన్యాదానం ఆపేసి, కలశం చెంబు పక్కన పెట్టివచ్చి పలకరించలేనుకదా. తలంబ్రాలు అయి కిందికి వచ్చే సరికి భజంత్రీలవాళ్ళు తప్పించి పిట్ట పురుగు లేదు. ఇంక ఎప్పుడు పలకరిస్తాను. ఎప్పుడు ఆదరిస్తాను.?"

"ఇవన్నీ సహజమే. రేపు వాళ్ళింట్లో పెళ్ళికి వెళ్ళి మనమూ ఇలాగే అందాం. సరిపోతుంది. అదిసరే, ప్రెజంటేషన్లన్నీ విప్పుతున్నావేం?అలాగే ఉంచి అమ్మాయికి ఇచ్చెయ్."

"అమ్మాయికే ఇస్తాం. కానీ, ఎవరు ఏమిచ్చారో గుర్తుపెట్టుకుని బాకీ తీర్చద్దూ."

"అవును కదూ, ఉండు నేను సాయం చేస్తాను."

"బండెడు స్టీలు సామాను వచ్చింది. ఇవన్నీ అది మాత్రం ఏం చేసుకుంటుంది. పేర్లు వెయ్యని సామాన్లేవైనా వుంటే పక్కన పెట్టండి. ఉత్తరోత్తరా ఉపయోగపడతాయి."

"అలాగే.."

"ఇంకా ఎన్ని ఉన్నాయి?"

"అయిపోయింది. ఇదే ఆఖరు రాసుకో. ఆనందరావు గారు ఒక స్టీలు బేసిను. ఇది నాకు ఇవ్వరాదుటోయ్."

"మీకా? ఎందుకూ? మీరేం చేసుకుంటారు?"

"అనుకున్నదానికన్నా పదివేలు ఎక్కువ అయింది. రేపటినుండి వేట మొదలుపెట్టాలి. ఈ బేసిను అనువుగా ఉంది" ఏడవలేక నవ్వేడు శ్రీనివాసరావు.

కళ్ళనీళ్ళు తిరిగాయి కామాక్షికి. "ఏళ్ళతరబడి చీమల్లా కూడబెడితే ఒక మూలకి రాలేదు. ఇంత హడావిడి. ఆర్భాటం బదులు ఓ గుళ్ళోనో క్లుప్తంగా పెళ్ళిచేసి ఈ డబ్బంతా దంపతుల చేతుల్లో పెడితే ఎంత బాగుండేది."

"బాగుండకేం. దివ్యంగా వుంటుంది. కానీ, అట్లాచెయ్యలేం కదా! నలుగురితో పాటు నారాయణ. ప్చ్, ఏవిటో!"

ఇండియా టుడే, డిసెంబర్ 1998